

La noia dels dimarts

Un relat de: [SandraFreijo](#)

Llibreria La Central, Carrer Mallorca, Barcelona. Ella entra. Es descaragola la bufanda gruixuda, de llana color teula. El cabell se li encrespa. Es frega les mans i els tira una alenada d'aire calent. Porta la mateixa bossa penjada a l'espatlla. De tela, blau fosc, amb floretes malva pintades a mà. La mateixa bossa que dimarts passat. I que l'altre. I que l'altre.

Vaig començar a fixar-me en ella un dimarts qualsevol. La noia llegia les contraportades dels llibres recomanats. Li havia caigut un volum a terra. En ajupir-se a recollir-lo, li n'havia caigut un altre. Atordida per la situació, havia baixat de nou, donant un cop amb la bossa florejada a una pila de llibres per endreçar. L'estrèpit havia estat prou gran perquè diverses ànimes es giressin. La noia havia envermellit. Per això, m'havia acostat a ajudar-la. Disculpa, ho sento. S'entrebancava en les seves paraules. No et preocupis. No és greu. Però ella havia continuat amb la seva lletania de perdons. Després, s'havia escapolit per la porta, enrotllant-se la bufanda fins al nas. Dimarts següent havia tornat a aparèixer. La mateixa bufanda al coll, la mateixa bossa florejada. Sense llibres caiguts. La mateixa vergonya. Havia llegit diverses contraportades, deambulant gairebé una hora del seu temps, per després marxar de pressa, tapada, camuflada. Sense comprar res.

El dimarts subsegüent la vaig esperar. Intuïa que tornaria. Ho va fer. Aquesta vegada sense apartar la bufanda de la cara. Les mans tremolenques. El cos encongint cap a endins. Es va passejar per la botiga. La mateixa estona. Les mateixes lectures. Sense compres. Sense fixar la mirada en res ni ningú.

És dimarts i l'espero. Prem la bossa florejada com si l'anés a perdre. Com si li haguessin d'arrencar de soca-rel. Algú surt de pressa. Li dóna un cop involuntari. Ella s'espanta. Es tensa. Com un pal. Gairebé es posa a tremolar. Es manté i s'endinsa en el món del paper i de les lletres. Es reclou. Com si allà no poguessin trobar-la. Com si s'amagués. Estic temptat d'apropar-m'hi. Comentar qualsevol cosa que justifiqui una intervenció. No obstant això, em continc. Parlar seria envair aquesta reclusió que transmet. La seva fragilitat. L'observo a distància. La vigilo. La protegeixo. Passats aproximadament uns tres quarts d'hora, se'n va. Sense compres. Capcot, mirada a les rajoles de terra.

Tornarà.

És dimarts i a la seva hora entra. S'aparta una mica la bufanda del coll, sense arribar a treure-se-la. Fa calor a dins. S'embadaleix en una contraportada. La llegeix. Amb deteniment. S'abstreu. M'acosto. La curiositat em corrou. Puc ajudar-te? Se sobresalta i s'aparta uns pams. Els seus ulls són de cérvol espantat. Nega amb el cap. No, gràcies, murmura a monosíl·labs. M'aparto. Creix el meu interès. Però no vull espantar-la. La deixo marxar. En sortir, ensopega amb un dels esglaons, la bufanda cau a terra, al coll se li dibuixa un blau lila. Estic a punt de sortir corrent i preguntar-li. Però em retinc. La deixo escapar. I l'espero. Dimarts. Una hora abans ja començo a estar neguitós. Vull abordar-la. Descobrir aquests blaus. El meu cap crema.

Quan ella entra, amb la bufanda fins a les orelles, penso de pressa. Passo pel seu costat carregant unes llibretes. Les hi acosto prou perquè l'espiral s'enganxi a la llana de la seva bufanda, la noia sent una estrebada, la bufanda deixa al descobert aquest coll blau, groc fosc. T'has fet mal. No és res, un cop. Abaixa els ulls, es tapa i s'escapoleix. Ni tan sols em mira. Ni tan sols em reconeix.

La setmana augmenta la meva ansietat i la meva imaginació. Si no fos un cop innocent. I si fugir. I si es refugia allà, perquè no puguin trobar-la. Demano permís per sortir, vora les set, tinc metge, justifico. L'espero. L'observo. Surto. La segueixo. Ella camina de pressa, baixant el carrer Balmes. Agilitzo el pas per a no perdre-la. Sembla que suri. Gira a mà esquerra, estic a punt d'atrapar-la, però es fica en un portal. No m'ha vist. La perdo. Engolida en aquesta portalada. Com la boca d'una balena.

Dimarts i no ve. El rellotge avança. Les agulles donen el seu tic-tac a batzegades. L'espero. Anhele la seva presència silenciosa. Em poso de mal humor. M'equivoco en els canvis. Atenc a contracor. No ve. Ni aquest dimarts, ni el següent. M'acosto en diverses ocasions a aquell portal però no la veig. No hi veig res. Ni rastre de la bossa florejada, ni de la noia. Començo a dir-me que he d'abandonar aquesta obsessió. Em perverteix. Em tortura i m'obsessiona. No la coneixes, em dic. Potser no li ha passat res. Pot ser la imaginació.

Com un ritual de comiat, m'acosto per última vegada al portal. Una ambulància està aparcada al davant. M'espero. Hi ha alguns transeünts observant quietos. El molt bèstia la va tirar pel balcó, exclama una senyora grossa amb ulleres amples de pasta. No entenc com no ens en vam adonar, exclama l'altra dona que l'acompanya. Semblaven una família, pare i filla. Doncs no ho eren, exclama la dona grossa, a veus, perquè puguin sentir-la. Quin pocavergonya, escup un senyor que s'ha detingut al costat de les dues dones. En aquest moment surt, una llitera, dos homes, la noia, embolicada en mantes platejades. És ella, em dic sentint un vertigen desbocat. El seu rostre ensangonat, els cabells enganxats a les temples. Em poso les mans a la boca, en un gest instintiu. La coneixies? Em pregunta la senyora grassa que s'ha aturat a observar-me. Era la noia dels dimarts... Murmuro sense poder aclarir més, sorprenent-me del nostre temps passat. Ah, exclama la senyora que tot ho sap, els dimarts, els dimarts el molt porc se n'anava a sessió de massatges. Era amiga teva?